

ΚΕΙΜΕΝΟ:

Διακοπές: οι «πολυτιμότερες ημέρες του χρόνου»

Η σύγχρονη βιομηχανική κοινωνία δεν παρέχει μόνο τα μέσα για τουρισμό, αλλά έχει ταυτόχρονα αναγάγει στη συνείδηση των ατόμων το ταξίδι των διακοπών σε «ανάγκη». Εννοούμε μ' αυτό ότι, ενώ από τη μία διάφοροι παράγοντες ευνόησαν την ανάπτυξη του τουρισμού, από την άλλη μία σειρά άλλων παραγόντων (π.χ., χειροτέρευση της ποιότητας του περιβάλλοντος, ένταση και άγχος στην καθημερινή ζωή κ.λπ.) συνέβαλαν στο να καταλάβει το ταξίδι των διακοπών υψηλή θέση μεταξύ των αναγκών του ατόμου στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες. Οι διακοπές αποτελούν πλέον για πολλά άτομα τις «πολυτιμότερες ημέρες του χρόνου» (Armanski, 1978), τον αντίποδα της καθημερινότητας.

Το ταξίδι των διακοπών έχει σήμερα αναδειχθεί σε μέσο που συμβάλλει στο να αποστασιοποιείται το άτομο για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα από την καθημερινότητα του. Αυτό που συνήθως επιδιώκεται είναι η ικανοποίηση της ανάγκης για ξεκούραση και ελευθερία (όπως ο καθένας την αντιλαμβάνεται). Η αναζήτηση λοιπόν αυτή παίρνει και τη μορφή πρόσκαιρης φυγής από την καθημερινότητα στις ανεπτυγμένες χώρες, καθημερινότητα η οποία δείχνει να μην προσφέρει αρκετά περιθώρια για ξεκούραση. Ουσιαστικά λοιπόν, αντί το άτομο να προχωρά σε μια γόνιμη «αντιπαραθήση» με την ίδια την καθημερινή ζωή και με τις συνθήκες που επικρατούν σ' αυτή, καταπέζει τη δυσανεξία του δραπετεύοντας για λίγο από την κοινωνία στην οποία ζει. Ο Hans Magnus Enzensberger (1965), από τους πρωτοπόρους της κριτικής του σύγχρονου τουρισμού, διαπίστωνε ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1950 ότι η φυγή από την πραγματικότητα της βιομηχανικής κοινωνίας έχει γίνει η ίδια βιομηχανία, και η φυγή από τον κόσμο της εμπορευματοποίησης των πάντων έχει γίνει η ίδια εμπόρευμα. Μπορούμε έτσι να πούμε ότι η κριτική που ασκείται στο φαινόμενο του τουρισμού είναι ταυτόχρονα και κριτική της σύγχρονης βιομηχανικής κοινωνίας.

Υπό τις παραπάνω προϋποθέσεις η επιθυμία να αποκομίσει το άτομο κάτι καινούργιο και χρήσιμο από την επαφή του με άλλα άτομα και με κάποιο άλλο πολιτισμικό περιβάλλον εξασθενεί. Η συνάντηση με το «ξένο» παρουσιάζει ενδιαφέρον μόνο στο βαθμό που αυτό μπορεί να συμβάλει στην ξεκούραση, στη διασκέδαση ή να προσδώσει στο άτομο κοινωνικό πρεστίτζ. Το ταξίδι υποβιβάζεται στο ρόλο του απλού μέσου για ξεκούραση χάνοντας έτσι σε σημασία ως ευκαιρία να γνωρίσει το άτομο κάτι ξένο, αλλά και να εμβαθύνει στην κουλτούρα του. Η απόκτηση εκείνης της συνείδησης, μέσω της οποίας γνωρίζει κανείς την πραγματική αξία του δικού του

πολιτισμού, του δικού του τρόπου ζωής, τα δικά του δικαιώματα, αλλά και τις υποχρεώσεις του είναι δευτερεύουσας σημασίας. Αυτό, δηλαδή, που και ο Gramsci χαρακτηριστικά περιγράφει ως μία διαδικασία κατά την οποία φτάνει το άτομο στην αυτογνωσία μέσω της γνώσης του άλλου είναι, κατά τη διάρκεια των διακοπών και με τις προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες γίνεται η συνάντηση μεταξύ ντόπιων και τουριστών, μάλλον δύσκολο να λάβει χώρα.

Ο τουρίστας αντλεί τις νόρμες και τις αξίες του από τη δική του κοινωνία, το δικό του πολιτισμό, και τις κουβαλάει πάντοτε μαζί του. Το σύστημα αξιών του καθενός αποτελεί λίγο ή πολύ το μέτρο εκείνο με βάση το οποίο αξιολογείται και κρίνεται οτιδήποτε ξένο, έστω και αν αυτό έχει δημιουργηθεί μέσα στα πλαίσια ενός διαφορετικού συστήματος αξιών και έχει τη δική του ιστορική διαδρομή. Με τα παραπάνω συνδέεται ουσιαστικά και η συζήτηση σχετικά με την ικανότητα του σύγχρονου τουρίστα για διαπολιτισμική επικοινωνία. Κατά τη Molnos όσο λιγότερο έχει εμβαθύνει το άτομο στις δικές του αξίες και νόρμες, όσο λιγότερο συνειδητά, δηλαδή, τις έχει κάνει αποδεκτές, τόσο πιο εύκολα τις χρησιμοποιεί ως απόλυτο μέτρο σύγκρισης και αξιολόγησης.

Η καθ' όλα θεμιτή επιθυμία του σύγχρονου τουρίστα να χρησιμοποιήσει τις ημέρες αυτές για την ξεκούραση του συχνά οδηγεί και σε ερωτήματα του τύπου: «Είναι κακό που οι τουρίστες επιθυμούν απλώς να ξεκουραστούν και τίποτε περισσότερο; Γιατί θα πρέπει να επιζητούν την επαφή με τη ντόπια κοινωνία και την κουλτούρα της;». Την αντίφαση που υπάρχει εδώ μπορεί κανείς να την εντοπίσει στο πεδίο που βρίσκεται μεταξύ της επιθυμίας του τουρίστα να κάνει χρήση του ελεύθερου χρόνου του όπως αυτός επιθυμεί και της «απαιτήσης» του να έχει συγκεκριμένη αντιμετώπιση από το ντόπιο πληθυσμό (π.χ., να είναι φιλόξενος), ενώ και οι τουριστικές υποδομές θα πρέπει επίσης να είναι προσαρμοσμένες στις απαιτήσεις του. Νομιμοποιώντας την οποιαδήποτε συμπεριφορά και απαίτηση της μίας πλευράς οδηγούμεστε αναγκαστικά και στη νομιμοποίηση συμπεριφορών και αντιλήψεων της άλλης πλευράς. Τόσο όμως συγκεκριμένες ακραίες συμπεριφορές απέναντι στο ντόπιο πληθυσμό και πολιτισμό από την πλευρά των τουριστών όσο και η καθαρά ωφελιμιστική αντιμετώπιση του τουρισμού από τους ντόπιους έχουν συμβάλει στο να χάσει το «παιδαγωγικό» προφίλ του τουρισμού αρκετή από τη «λάμψη» του.

Απόσπασμα, διασκευασμένο κείμενο, Ευριπίδης Παπαδημητρίου, ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΝΤΟΠΙΟΙ. ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

1. Να γράψετε την περίληψη του κειμένου σε 80 – 100 λέξεις .
2. Ποια είναι η λειτουργία του ερωτηματικού στο παρακάτω απόσπασμα του κειμένου σε σχέση με τη συνοχή και τη συνεκτικότητα της πέμπτης παραγράφου;
«Είναι κακό που οι τουρίστες επιθυμούν απλώς να ξεκουραστούν και τίποτε περισσότερο; Γιατί θα πρέπει να επιζητούν την επαφή με τη ντόπια κοινωνία και την κουλτούρα της;»
3. Ποιο ρηματικό πρόσωπο κυριαρχεί σε όλο το κείμενο και τι δηλώνει η επιλογή αυτή;
4. Να εντοπίσετε και να καταγράψετε τον τρόπο πειθούς της τέταρτης παραγράφου.
5. Να εντοπίσετε και να χαρακτηρίσετε την παρακάτω σύνταξη , στη συνέχεια να την μετατρέψετε την αντίθετη: «Οι διακοπές αποτελούν πλέον για πολλά άτομα τις «πολυτιμότερες ημέρες του χρόνου».

Γ. ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΛΟΓΟΥ

Σε ένα άρθρο 500 – 600 λέξεων που θα δημοσιευτεί στην εφημερίδα του σχολείου σας να διατυπώσετε τις σκέψεις σας για τον εκπαιδευτικό τουρισμό. Να αναφερθείτε στα οφέλη του εκπαιδευτικού τουρισμού και στους τρόπους επίτευξής του στο σημερινό ελληνικό σχολείο.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Επιμέλεια: Τσουκαλά Νόρα